

A woman with her eyes closed, wearing a red lace dress, has chocolate smeared on her lips and hands. A man is kissing her on the cheek. The background is dark.

E

EMILY D. BEŇOVÁ

Temní anjeři

PRENASLEDOVANÁ

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Temní anjeři

PRENASLEDOVANÁ

(II. část)

EMILY D. BEŇOVÁ

Autor: © Emily D. Beňová, 2017
Obálka: © Adriána Švarná
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2017

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN EPUB: 978-80-8197-017-7
ISBN MOBI: 978-80-8197-018-4

TA

*„Láska má neuveriteľnú moc. Moc, ktorá dokáže vrátiť životu jeho chuť, šťastiu
dôležitosť a láske potrebnú sladkosť.“
E. D. B.*

1. Nový začiatok

Blížili sa moje dvadsiate tretie narodeniny a s nimi aj spln, ktorý mal všetko zmeniť. Serena chcela osláviť moje narodeniny už túto sobotu, teda zajtra. Trvala na tom, že ak sú to moje posledné narodeniny v koži človeka, musím ich osláviť naplno. Nemala som náladu na nijaké oslavy, hlavne preto, lebo spln sa mi už pár mesiacov pekne vyhýbal. To ma znepokojovalo a začínala som si myslieť, že u mňa nastal nejaký zlom. Že sa niečo pokašľalo a nikdy sa nezmením.

Bradford bol znova na cestách a my sme vedeli len to, že potomka pravej krvi Diakon ešte vždy nenašiel. To neveštilo nič dobré. Ak by sa preukázalo, že jeho potomok nejestvuje, udrel by ešte tvrdšie, a to nás všetkých desilo.

S Deanom som sa od toho dňa nestretla. Vlastne s nikým zo skupiny a bolo mi to ľúto. Zničila som priateľstvo medzi nimi a Bruceom a zároveň aj to svoje, no snažila som sa tváriť, že ma to netrápi.

Bruce si vzal zase do hlavy, že je nutné, aby som do svojho života opäť vpustila okolitý svet. Aby som začala chodievať medzi obyčajných ľudí, a nestratila tak kontakt s bežným svetom. A tak znova pripomenul návrh so školou. Chcel, aby som začala študovať. Znova a rovno od prvého ročníka na strednej.

Moje prvé myšlienky? Zbláznil sa!

Spočiatku som sa bránila, jedna škola mi naozaj stačila, no na tom, čo hovoril, bol predsa len veľký kus pravdy. Svet a ľudia v ňom mi chýbali. Zmena mi mohla iba prospieť, a tak som prikývla.

V škole som si našla priateľky Rebeku a Heder, ktoré boli totálne rozdielne, no s rovnako dobrým srdcom. Kamarátili sa už odmala a boli v mojom veku. Vďaka nim som nebola v triede jediná najstaršia.

Heder nastúpila do školy až teraz, pretože predtým na to kašľala a neskôr do

cesty vstúpilo aj dieťa. Rebeka si dala odklad, pretože chcela mať od školy niekoľko rokov pauzu.

Rebeka žila s rodičmi veriacimi na všetky povery sveta a desaťročným bratom, otravnejším než muchy na banánovej šupke. O Heder som vedela akurát to, že bývala so svojou staršou sestrou, ktorá bola vydatá za pijana a pomáhala jej vychovávať ročnú Kirsten. Nikdy o sebe veľa nehovorila a o otcovi malej povedala akurát to, že ju opustil, len čo zistil, že je tehotná. Podľa Rebečiných slov bol zlodej, ktorý nikdy nerobil a lietal v predávaní drog.

Bruce ma zaviezol do školy ako každé ráno. Zastal na nevelkom parkovisku, otočil sa ku mne a pozrel sa von mojím oknom. „Myslím, že ťa už čakajú,“ okomentoval dve ženy, ktoré postávali pri lavičke pred školou a mávali mi. „Znova zostanú sklamané, keď nevystúpim,“ dodal a ja som sa naňho pozrela.

Usmiala som sa. Presne som si vedela predstaviť, aké budú sklamané, pretože zasa ostane sedieť v aute. Boli z neho nadšené asi tak ako polovica školy. Jednoducho bol predátor, ktorý mal sexepíl ako lovnú zbraň. „Nechce sa mi ísť do školy,“ vzdychla som si a on sa usmial.

„Chodíš do nej iba tretí týždeň a už sa ti zunovala?“

„Nezunovala, no radšej by som dnes zostala s tebou.“

„Je piatok a máš iba štyri hodiny.“

„A písomku.“

„Zvládneš to.“ Nežne ma pohladil po líci a venoval mi hrejivý úsmev.

„Fajn. Idem,“ odhodlala som sa a Bruce sa ku mne naklonil. Bozkal ma, tak ako to vedel iba on, a potom sa odtiahol.

„O pár hodín tu budem ako na koni.“

„Budem na teba čakať.“ Otvorila som dvere a vystúpila. Pobožkala som si dlaň a vyfúkla mu pomyselnú pusú. Bruce ju zachytil, zovrel ruku do päste a priložil si ju k hrudi. Potom som už iba zavrela dvere a skôr ako som stihla vykročiť, obklúčili ma Heder a Rebeka.

„Ahoj, ahoj,“ pozdravili ma spevavým tónom a mávli Bruceovi, ktorý opúšťal parkovisko.

„Každý deň tu stojíme a čakáme, že vystúpi, no on nič,“ zhodnotila Rebeka a vzdychla si.

„Ponáhľal sa,“ zaklamala som, no v tomto prípade bola lepšia lož ako pravda, ktorej by len ťažko uverili. Zostal v aute, pretože svietilo slnko.

„Učila si sa niečo na písomku z matiky?“ zaujímala sa Rebeka, len čo sme vykročili ku škole.

„Do polnoci. Ide mi prasknúť hlava.“

„Ja som sa do toho ani nepozrela. Chris zase chľastal a hádal sa so segrou. Kirsten vôbec nechcela spať,“ zúfalo povedala Heder a zívla do dlane.

„Mrzí ma to.“

Mávla rukou. „Už som sa zmierila so zlou známkou.“

„Ja som do toho síce nazrela, no neverím na osvietenie,“ odvetila Rebeka pobavene. „Matika mi nikdy nešla, takže najskôr pohorím. No mama mi dala tento prívesok.“ Ukázala na malý sklenený amulet zavesený na tmavej koženej šnúrke a potočila ho v prstoch. „Vraj mi pomôže.“

„Vaši sú naozaj trafení. Má ti pomôcť sklo?“ šomrala Heder a preletela pohľadom po prívesku, ktorý visel Rebeke na krku.

„To ti poviem až po matike,“ uzavrela Rebeka a schovala si amulet pod tričko.

O chvíľu sme sa ocitli v triede, a keď sme si sadali na svoje miesta, bolo pár minút pred začiatkom hodiny. Pripravila som si veci a skontrolovala čas na náramkových hodinkách. Môj spolusediaci William neprichádzal, a to sa mi zdalo čudné. Nechodil poza školu a už vôbec nemeškával, ale jeden nikdy nevie...

Školský zvonček zacvendžal a len čo sa s hlučom usadili aj poslední oneskorenci, vošla do triedy stará dáma s knihami v rukách a okuliarmi na špicatom nose.

Kamila Tramová, najprísnejšia profesorka v škole a, bohužiaľ, naša triedna.

Vlasy nosila vždy dôkladne učesané a jej hustá hriva pripomínala tvarom brokolicu. Pôsobila ako krutá a nepríjemná vládkyňa temnej mágie a k jej vyzretému veku jej chýbal už iba hrb a zopár bradavíc na nose.

Ponad tenké okuliare sa pozrela po triede a v sekunde zmapovala všetky lavice. Do triedy sa ako veľká voda vrútila vyfintená spolužiačka so žuvačkou v puse a usadila sa do svojej lavice, akoby sa ani nechumelilo. To, že meškala, ju ani trochu neznepokojovalo.

„Som rada, že ste tu, slečna Donalová. Ktorý z vašich priateľov váš zdržal v posteli tentoraz?“ zaironizovala a celá trieda vybuchla do rehotu.

„Dostala som defekt. Preto meškám.“

Učiteľka našpúlila pery a smrkla. „Aby sa nestalo, že o niekoľko mesiacov uvidíme aj pozostatky tej nehody,“ odvetila a mne neušlo, ako Anna Donalová zagúľala očami a praskla bublinu zo žuvačky.

O modelke, akú zo seba robila, bolo známe, že strieda partnerov ako špinavé ponožky. Vždy prišla s menom nejakého iného, len aby sa pochválila. Pre mňa bola však iba fíflena, ktorá zo seba robila to, čo nebola.

„A čo pán William? Ten má dnes tiež sexuálne či postmenštruačné voľno?“

„Umrela mu mama,“ odvetil jeden zo spolužiakov, Harry, a v triede nastalo hrobové ticho.

Rozbúšilo sa mi srdce. Pocítila som súcit a žiaľ. Vedela som, aké je prísť o člena rodiny a prišlo mi ho ľúto. Pozrela som sa späť na učiteľku, ktorá prehovorila o niečo citlivejšie a rozdala nám písomky.

***

Ďalšie hodiny boli celkom uspokojivé, hlavne preto, lebo prvé tri ubehli ako voda. Posledná hodina nám akoby zázrakom odpadla, čo bolo asi najúžasnejšie. Zastupujúci učiteľ nás zaviedol do školského skleníka, kde škola pestovala vlastnú zeleninu, a dal nám náradie. Slávna šestka v zastúpení so *slečnou* Donalovou stála ako vždy bokom a šanovala si pestované nechty.

„Čo amulet? Pomohol?“ zaškerila sa Heder, keď sme podopierali náčinie a pozorovali okolie. V skleníku bolo dusno aj napriek tomu, že vonku nebolo práve najteplejšie. Po sklenených stenách stekala voda, no pôda pod našimi nohami bola úplne suchá.

„Mala som B-. Asi skutočne fungoval,“ odvetila Rebeka, podopierajúc hrable.

„Ja na povery veľmi nie som, no ten prívesok je pekný,“ zhodnotila som a Rebeka sa spokojne usmiala.

„Vďaka. Moja starká ho dala mame a tá zase mne. A ja ho dám jedného dňa svojej dcére.“

„A ak budeš mať syna?“ spýtala sa Heder a skôr ako Rebeka odpovedala, vopchala sa medzi nás Anna Donalová.

„Ten bezcenný kameň je váš rodinný klenot? Pcha! To ste teda poriadne pod úroveň,“ vysmiala ju. Postavila sa za Heder aj so svojou babskou skupinou a zatvárila sa povrchne.

„Strat' sa. Nik tu nie je na teba zvedavý,“ zavrčala Heder rázne.

„Prečo sa priateľíš s takými nulami, Madyne? V našej skupine by sa ti páčilo oveľa viac,“ zahlásila s rukami prekríženými na hrudi. „Ty si predsa niekto.“

„Peniaze nie sú všetko.“

„Ale určujú, kam patríš,“ odvetila namyslene. „Máš na viac ako na tieto dve...“ odmlčala sa a znechutene si ich prezrela. „No nič. Keď si to rozmyslíš, môžeš prejsť k nám. Bez nich, samozrejme,“ dodala s odporom a krokom manekýnok všetky jej pätolizačky vrátane nej odišli na opačnú stranu skleníka.

„Najradšej by som jej vytrhala všetky peroxidové vlasy. Mrcha!“ zasyčala Heder podráždene a buchla hrabľami do zeme.

„Kašli na ňu,“ povedala Rebeka ľahostajným tónom. „Madyne je s nami a my si ju nedáme.“

Usmiala som sa. „Nie som si istá, či by som chcela patriť medzi tie umelé inteligencie.“

„Pozor, riaditeľ,“ šepala Heder a všetky tri sme sa prinútili do práce.

„Baby, čo keby sme šli Williamovej mame na pohreb?“ šepala Rebeka. „Počula som, že bude v pondelok o desiatej ráno. Patrilo by sa. Hlavne tebe, Madyne.“

„Hlavne mne? Ako to myslíš?“

„Si jediná, s kým v škole kecá. Možno ťa považuje za svoju kamošku.“

„Hovorí so mnou len preto, lebo s ním sedím. Okrem toho neznášam pohreby. Will sa bude isto cítiť strašne. Nemyslím si, že by ma tam chcel vidieť.“

„Madyne má pravdu. Nikdy sme neboli priatelia. Najskôr by to mohol vziať ako nejaký výsmech,“ zvažovala Heder.

„Nevedela som, že mal chorú mamu,“ priznala Rebeka, ešte vždy predstierajúca prácu.

„Ja som nevedela ani to, že nejakú mal,“ skonštatovala Heder a pozrela sa naokolo. „Vzduch čistý.“

„Ozaj, Madyne. Zajtra máš dvadsaťtri. Čo by si chcela na narodeniny?“ spýtala sa Rebeka a usmiala sa na mňa.

„Nič.“

„Prestaň s tým. Každý niečo chce. Čo by si si želala ty?“

Naozaj bolo čosi, čo som si priala, no ony dve by mi to len veľmi ťažko splnili. Túžila som nájsť svoju mamu. To by bol pre mňa asi najkrajší darček.

„Tak vrav,“ súrila ma Rebecka a ja som sa rozhodla prevravieť.
„Poteší ma čokoľvek.“

***

Bruce ma už čakal v aute pred školou, preto som sa rozlúčila s babami a prebehla cez parkovisko až k nemu. Nastúpila som do auta a len čo som za sebou zavrela dvere, pohli sme sa. „Ako bolo v škole?“ spýtal sa a ja som sa naňho podozrievavo pozrela.

„Dnes si vynechal svoje pátracie zmysly?“

„Snažil som sa. Nemáš predsa rada, keď ťa strážim.“

„Z písomky som dostala A+. A poslednú hodinu sme mali namiesto telocviku sexuálnu výchovu v podkroví.“

„Čo?“ Šok na jeho tvári sa dal nahmatať. Žeby naozaj nič nevidel. Nechcelo sa mi tomu veriť. „Vysvetlíš mi to alebo to mám z teba dostať mučením?“

Zasmiala som sa a chytila ho za ruku. „Náš telocvikár si zlomil nohu, takže sme namiesto cvičenia pracovali v školskom skleníku. Nič zaujímavé.“

„Takže nijaká sexuálna výchova?“

„Žiaľ.“

Zarazene sa na mňa pozrel. „Žiaľ?“

„Myslím, že sa mi málo venuješ.“

Zachechtal sa. „Stačí povedať a vytrasiem z teba aj dušu.“

„Fajn. Beriem ťa za slovo.“

Usmial sa a pobožkal ma na chrbát ruky. „Radšej mi povedz, čo si v tom skleníku robila.“

„Hrabala zeminu.“

„Ty si hrabala?“ Rozosmial sa, až sa mu triaslo celé telo.

„Čo je na tom smiešne?“

„Nič, ja len, že... nič,“ smial sa z plného hrdla.

„Css. Myslíš si, že dievča z mesta nevie, čo sú hrable alebo hrabanie? Aby ste neboli prekvapení, pán Geere. Som v tom zručná.“

„Ved' som nič nepovedal.“

„Posmievaš sa mi. To, že som vyrástla medzi blokmi, ešte neznamená, že práca v záhrade je mi cudzia. Starká mala záhradku a ja som jej tam pomáhala. A rada.“

„Veď ja ti verím, len ma to pobavilo,“ uzavrel a pozrel sa na oblohu. „Vychádza slnko.“

„Poďme niekam, kde budeme sami. Chcem ťa vidieť v slnečnej žiare,“ požiadala som a Bruce bez slova vyhodil smerovku.

Keď zamieril k pobrežiu, od napätia mi zovrelo žalúdok. Na pláži sme boli spolu naposledy pred mesiacom a veľmi sa mi tam páčilo. Potešilo ma, že sme zamierili znova práve tam. Po chvíli sme sa ocitli na mieste a moje srdce sa šlo od radosti doslova zbláznit’.

Zastal na kamennom parkovisku a obaja sme vystúpili. Prikročil na moju stranu a chytil ma za ruku. Pobrali sme sa k majáku, ktorý bol postavený na nánosoch kamenia, a ja som sa zhlboka nadýchla čerstvého vzduchu.

Vonku bolo príjemne. Letný vánok sa pohrával s mojimi vlasmi, a hoci slnko ako naschvál zastrel veľký mrak, bolo nádherne. Kráčala som po jeho boku až k vysokánskemu majáku a z plných pľúc vdychovala slanú vlhkosť ovzdušia. Priviedol ma až k dverám, tam holou rukou roztvoril visiaci zámok a otvoril ošúchané dvere dokorán.

„Vlámeme sa sem?“ Toto bolo prvý raz, čo niekto ako Bruce, samotná uhladenosť, urobil niečo také bláznivé a protizákonné.

„Máš predsa rada adrenalín.“

„Čo ak sem niekto príde?“

„Tak ujdeme.“

Vstúpili sme dnu a začali vystupovať hore schodmi, ktoré akoby nemali konca. Keď sme došli až na samý vrchol, pľúca ma pálili ako po prekážkovom behu. Ten výhľad za to však stál.

Uprostred okrúhlejšej veže sa vypínal mohutný maják omotaný pavučinou a zapadnutý hrubou vrstvou prachu. S úžasom som si prezerala panenskú nedotknutosť prachu, ktorý ležal na veciach, a tajila pritom dych, aby som neporušila ani jediné zrníčko. Mala som dojem, že tu zastal čas.

„Maják sa nepoužíva už od roku tisícosemstosedemdesiatšesť, keď vyhorel. Po roku ho dal akýsi bohatý vojvoda opraviť, no už nikdy neprivilal žiadnu loď,“ prehovoril, stojac za mnou.

„Je tu prekrásne. A ten výhľad...“ Pri pohľade z okien som strácala reč.

„Chceš sa pozrieť von?“

Prikývla som.

Rozlomil ďalšiu kladku a usmial sa. Otvoril dvere a vtom mi do tváre šľahol horúci vzduch. Pred očami sa mi rozprestieralo mocné more a kde-tu v diaľke bolo vidieť nejednu kotviacu jachtu. Tesne nad vodou poletovali čajky a z rozvírenej hladiny sa vyhadzovali ryby.

Bruce sa oprel o stenu a stiahol ma chrbtom k sebe. Obopol ma rukami a zložil si bradu na moje plece. „Západ slnka je tu najkrajší.“

„Už si ho videl?“

„Ehm. Takmer pred sto rokmi.“

„A... sám?“

Zasmial sa. Vycítil význam navonok opatrnej otázky. Otočil ma k sebe, oprel ma o svoju pevnú hrud' a položil mi ruky na boky. „Ty si prvá žena, ktorú som sem priviedol,“ šepol a sklonil sa ku mne.

Naše pery sa spojili a v mojom tele zavládla túžba. Myslím, že cítil to isté, pretože sa pohol a pritlačil ma k stene majáka. Nepostrehla som, kedy ma pretočil, ledva som vnímala, že vyšlo slnko a rozžiarilo jeho prenádhernú pleť. Teraz som sa dokázala sústrediť len naňho a na nekonečné gombíky na jeho košeli.

Ani on neváhal. Rukami sklúzol k opasku na mojich nohaviciach, no len čo ho povolil, stuhol a odtiahol sa. „Dofrasa!“ zaklial a začal sa zapínať.

„Je tam niekto?“ zvolal chrapľavý mužský hlas odkiaľsi zdola a mne zovrelo žalúdok.

„Doparoma!“ zakliala som tentoraz aj ja a načiahla sa za svojim opaskom. Chcela som ho zapnúť a tváriť sa, že sa medzi nami k ničomu neschyľovalo, no Bruce ma zastavil.

Schmatol ma za ruku a potiahol za sebou. Rozbehli sme sa dole a ja som pocítila, ako mi adrenalín rozčeril v žilách všetku krv.

Na úzkom schodisku, celkom dole, sme sa stretli so starým pánom, ktorý pri pohľade na nás zbledol. Uhol nám, no neodpustil si niekoľko otázok.

„Čo tu robíte? Ako ste sa sem dostali? Je to nebezpečné,“ kričal, no my sme nezastavovali. „Zavolám na vás políciu. Decká bláznivé,“ hromžil za nami.

Dole schodmi sme doslova zleteli. Spomalili sme, až keď sme sa konečne dostali na kamennú pláž.

„To bolo len tak-tak,“ šepala som, lapajúc po dychu. „Čo ak na nás zavolá políciu?“

Bruce sa zasmial a objal ma okolo pliec. „Neboj sa, to nám nehrozí.“

Prešli sme pomedzi skaly až do zátoky, kde bola taká modrá voda, až vyzerala rozprávkovo, a schovali sa za mohutné kamene.

„Chudák starký. Dostane z nás infarkt.“ Na jednej strane som cítila, že sme urobili hlúposť, no na druhej strane mi to pripadalo úžasné.

„A ja z teba, ak ťa hneď nebudem mať,“ oznámil dychtivo a vrhol sa na mňa, že som ledva stihla vydýchnuť.

2. Pocit neistoty

Keď zastal autom na osvetlenom parkovisku, vystúpila som a pozrela naňho ponad kapotu vyblýskaného porsche. Vystúpil, ticho zavrel dvere a prešiel na moju stranu. Objal ma okolo pliec a spoločne sme vykročili k domu.

V jeho náručí som sa cítila bezpečne. Keď bol pri mne, mala som dojem, že sa mi nemôže nič stať. Že som chránená jeho neviditeľným štítom nesúcim upokojujúcu auru. Bol mojím liekom. Mojou nenahraditeľnou značkou sedatív.

Hneď ako sme vstúpili do domu, do nosa mi udrela príjemná vôňa čerstvých kvetov porozkladaných po policiach a na stolíku uprostred rozľahlej haly. Bruce za nami zavrel vchodové dvere a zavetрил nosom. „Máme návštevu.“

„Tamaru?“

„Nepoznám ho, no je to človek.“

„Človek a tu?“

„Je so Serenou.“

„Žeby jej host?“

Švihol rukou. „Netuším, no ideme sa naňho pozrieť.“

„Čo ak to Serena nechce? Čo ak je to len jej host?“

„V mojom dome je človek. Chcem o tom vedieť.“

Vyviedol ma hore schodmi a potom ma nasmeroval do obývacej miestnosti, kde sedela Serena a akýsi hnedovlasý mladík.

„Konečne ste tu,“ zapišťala naradovane Serena a vyskočila na štíhle nohy. Aj mladík vstal a Serena obmotala svoje predlaktie okolo jeho. „Seth, dovoľ, aby som ti predstavila svojho jedinečného brata Brucea. Bruce, toto je môj priateľ Seth.“

„Priateľ?“ zopakoval udivený Bruce.

„Rád ťa spoznávam, Bruce,“ riekol Seth a vystrel k Bruceovi na znak zoznámenia ruku.

Podľa Bruceovho výrazu, ktorý hovoril *nie si tu vítaný*, som čakala, že povie niečo nevhodné a arogantné, no na moje veľké prekvapenie si s ním potriasol rukou. Dokonca sa naňho zľahka usmial.

„Netušil som, že moja sestra s niekým chodí,“ povedal s jemne vyčítavým tónom. Samozrejme, že osoba, ktorej to chcel vyčítať, bola práve samotná Serena.

„Nechcela som hovoriť nič dopredu. A toto je Madyne. Bratova snúbenica.“

Snúbenica? Šokovaným okom som sa pozrela na Brucea, ktorý nechápavo mykol plecami a pozrel sa na mladíka.

„Teší ma, Madyne.“

„Aj mňa,“ zareagovala som a potriasla som mu ruku. Pripadal mi milý. Bol vysoký, hnedovlasý s jasne hnedými očami, zľahka opálenou pokožkou a tenkým pásikom fúzov na brade. Odhadovala som mu tridsať rokov.

„Usadíme sa?“ navrhla trochu nervózne Serena a Seth sa ozval:

„Mohol by som najprv použiť vašu toaletu? Samozrejme, len ak vám to nebude prekážať.“

„Isteže nie. Zavediem ťa tam,“ ponúkla sa Serena ochotne.

„Ospravedlňte ma,“ požiadal Seth a mlčky sa ruka v ruke odobrali na chodbu.

„Vedela si o tom?“

„Myslíš o Sethovi?“

„Takže vedela,“ uzavrel Bruce a zamračil sa.

„To, že ho sem privedie, som netušila.“

„Ako dlho sú spolu?“

„Asi tri mesiace.“

„Tri mesiace?“ zhrozil sa potichu. „Ťahá to s ním už tretí mesiac a ja sa to dozvedám až teraz?“

„To, že sa nám to rozhodla povedať, znamená, že je to medzi nimi vážne.“

„Nechápem, ako len mohla. Zaplietla sa s človekom. Znova,“ prskol pobúrene a ja som zmätene zamrkala.

„Ako myslíš *zaplietla*? Chceš tým povedať, že to, že sme spolu, je omyl len preto, lebo som človek?“

„S tebou je to iné.“

„Naozaj? V čom? Ja medzi ním a mnou veľký rozdiel nevidím. Teda, ak si odmyslím fakt, že je chlap.“

„S jedným človekom už chodila a neskončilo sa to dobre.“

„To neznamená, že sa to skončí zle aj so Sethom.“

„Rád by som vedel, kde ho, dofrasa, zbalila?“

„Nepáči sa ti?“

Na to mi už neodpovedal, pretože sa po chodbe začali približovať Seth a Serena. Sadli si na svoje miesta a nastalo ticho, ktoré bolo také dusné, až som mala dojem, že všetko naokolo sčernie.

„Takže, Seth,“ začala som, zachraňujúc situáciu, a on sa na mňa v napätí pozrel. „Čomu sa venuješ?“

„Som maliar,“ odvetil a Serena sa naňho s milujúcim úsmevom pozrela.

Maliar. Iste, veď mi o tom Serena hovorila.

„Vystavujem obrazy, ktoré aj predávam.“

„Vynáša to?“ spýtal sa Bruce, ktorý ho celý čas prepaľoval znepokojujúcim pohľadom.

„Áno, veľmi dobre.“

„Seth tu zostane cez noc,“ povedala Serena a Bruceovi podskočilo obočie.

„Nezostane.“

„Bruce,“ sykla som potichu a štuchla doňho laktom.

„Napadlo mi, že keď ma Madyne narodeniny a vy dvaja budete spolu... Chcem tým povedať, že by som sa tu cítila ako piate koleso na voze, a preto som Setha pozvala,“ vysvetlila Serena a Bruce sa zamračil ešte viac.

„Myslím, že takéto kroky by si mala riešiť najprv so mnou.“

„Som dospelá a...“

„To je v poriadku, drahá. Pôjdem. Nič sa nedeje.“

„Nie, Seth. Pozvala som ťa sem a zostaneš.“

„Serena!“ precedil cez zuby Bruce a vrhol na ňu pohľad, ktorý bol varovný a zároveň desivý.

„Bruce, môžeš na slovíčko?“ spýtala som sa potichu, no on neustále prepaľoval pohľadom iba Serenu, ktorá mu nemienila ustúpiť. Dotkla som sa jeho ruky, ktorú mal položenú na kolene, a on sa pohlol. „Môžem s tebou hovoriť?“

Odvrátil pohľad od Sereny, no mne nevenoval ani jediný. Iba vstal a vyšiel na chodbu. Tiež som sa postavila a pozrela sa na Setha aj Serenu, ktorá mala slzy na krajíčku.

„Ospravedlňte nás. Hneď budeme spať,“ povedala som a nasledovala Brucea až do jeho izby. Tam som za sebou zavrela dvere a založila si ruky v bok. „Čo to do teba vošlo?“

„Nebude tu spať, a to je moje posledné slovo.“

„Myslím, že tvoja sestra je dospelá a vie, čo robí, takže...“

„Kašlem na to, či sa s ním vychrápe, alebo nie. Len nestrpím, aby ten človek spal v tomto dome.“

„Prečo nie? Zdá sa mi fajn.“

„Je to človek, Madyne.“

„Preto ho tak veľmi neznášaš? Lebo je len človek?“

„Neprekáža mi, že je človek. Hnevá ma, že ho sem priviedla.“

„Prečo?“

„Dočerta, vážne som jediný, kto nezabudol na to, že tu nie je v bezpečí?“

„Myslíš pred tebou?“

„Myslím pred Diakonom a Bradfordom. Ďalší človek v dome neprichádza do úvahy. Riskujeme už tým, že si tu ty, nebudem celú našu situáciu komplikovať ešte viac tým, že si sem moja zamilovaná sestra nasťahuje toho mukla.“

„Ona si ho sem predsa nechce nasťahovať. Pozvala ho na noc.“

„Nech idú do hotela, ak sa chcú spolu vyspať, no v tomto dome ten chlap cez noc nezostane.“

Dvere sa náhle otvorili a dnu vstúpila Serena. Bola našťvaná a prebodávala brata nevraživým pohľadom.

„Ako sa opovažuješ?“ sykla potichu na Brucea a pristúpila k nemu. „Nemáš ani najmenšie právo rozhodovať o tom, koho si sem pozvem. Seth je môj hosť a či sa ti to páči, alebo nie, zostane aj cez noc.“

„Ak sa toto celé skončí zle... ak sa Bradford dozvie, že máme pod strechou ďalšieho človeka...“

„Bradford je na míle vzdialený. Nemá sa to ako dozvedieť, a ty predsa uvidíš, ak by sa rozhodol vrátiť.“

„Dokáže blokovat' moje vízie a ty to vieš.“

„Seth tu zostane a ty sa tam teraz vrátiš a budeš sa správať normálne. Ovplyvnila som jeho náladu a vnútila mu iné spomienky, takže z toho, ako si sa správal, si nepamätá nič. Dnes mu o sebe poviem všetko, no dovtedy sa budeš správať tak, akoby sa nič nestalo. Prosím,“ dodala na záver a Bruce zaťal zuby.

Všimla som si to, pretože svaly na sánke sa mu tvrdo zavlnili.

„Ak sa toto skončí zle...“

„Neskončí,“ hlesla Serena s nehou a spojila ruky ako pri modlitbe. „Bruce, ja ho ľúbim.“

„A práve preto nechcem byť tým, ktorý ho jedného dňa bude musieť zabiť. Diakon neodpúšťa.“

„To sa nestane, Bruce. Seth by nikomu nič nepovedal.“

Len som tam stála a sledovala zúfalú Sereninu a znepokojenú Bruceovu tvár. Chápala som aj jedného, aj druhého. Bruce mal v mnohom pravdu, no Serena Setha skutočne ľúbila. Mala ho rada až tak, že bola ochotná riskovať a priviedla ho sem.

„Fajn,“ prikývol nakoniec Bruce, hoci mi bolo jasné, že to nerobí rád. „No nerátaj s tým, že ho zmením. Toto je len tvoj problém.“

Serena prikývla. „Keď to bude potrebné, vyriešim to sama.“

***

„Akým štýlom maľuješ, Seth?“ spýtala som sa, len čo sme sa vrátili a venovala som mu priateľský úsmev.

„Najradšej kreslím ľudské tváre. Snažím sa v nich zachytiť, čo skutočne vyjadrujú. Pocity a momentálne nálady.“

„Takže nič extravagantné či nadčasové?“

Zavrtel hlavou. „Skôr sa usilujem vystihnúť realitu.“

„Mohla by som tvoje obrazy niekedy vidieť?“

„Bol by som iba rád. Ak by ste chceli, mohol by som namaľovať aj váš svadobný portrét. Samozrejme, keď budete mať svadbu.“

„To by bolo skvelé, však?“ usmiala som sa na Brucea a ten zahabkal po slovách. Nakoniec sa však zmohol iba na súhlasné zahmkanie. „Čo ak by sme si otvorili víno a pripili si na zoznámenie? Bruce, rozlial by si?“

„Iste.“ Zaškeril sa na mňa a vstal, aby prešiel k baru s alkoholom. „Červené alebo biele?“

„Červené,“ odpovedala som prvá. Seth a Serena sa priklonili na moju stranu a Bruce nakoniec zvolil tiež to, čo ostatní.

Keď bol späť pri mne, zodvihli sme poháre a Serena predniesla krátky prípitok. „Tak na snúbencov a na to, že Madyne bude onedlho jednou z nás.“

„Na vás,“ nadhodil Seth a tichou miestnosťou sa roznieslo štrnganie pohárov.

„Na našu spoločnú budúcnosť,“ šepol Bruce, venoval svojim perám ľahký bozk a do ucha mi pošepkal: „Svoj darček ti dám až v nedeľu. Nechcem predbiehať.“ Potom sa odtiahol a mrkol pred seba. „Tak, Seth. Odkiaľ si?“

„Priamo z Washingtonu. Tam som sa narodil aj študoval. No zdedil som po starej mame malý domček v Londýne. Nie je taký honosný ako ten váš, no nie je ani úplne všedný. Uvažujem nad tým, že keď sa jedného dňa ožením, presťahujem sa doň,“ skonštatoval pokojne.

„A čo hovoríš na tento dom?“ spýtala sa ho Srena a on sa usmial.

„Musím uznať, že tento zámok ma nadchol. Fascinuje ma história a v tomto dome to ňou priam dýcha. Vaše záhrady, vzhľad domu, dokonca aj tu dnu to kričí dejinami. Keď som sem vstupoval, naskočila mi husia koža. Nie zo strachu. Skôr z ohúrenia a rešpektu, ktorým tento zámoček pôsobí. Toto miesto je ako stvorené pre záhady.“

„Záhady?“ zopakoval Bruce udivene.

„Tento zámok vo mne evokuje veľmi veľa pocitov. Je tajomný a fascinujúci. Mohol by som niekedy neskôr vidieť aj jeho zvyšok?“

Bruce nespokojne zdvihol obočie. „Toto nie je múzeum. Nemyslím si, že by tu bolo niečo zaujímavé.“

„No tak, Bruce. Iste, že by si mohol,“ uzavrela Serena a jemne sa na svojho priateľa usmiala. „Bude to zábava. Priznám sa, že v mnohých izbách som ani ja sama dlhé roky nebola,“ zašveholila Serena nadšene.

„Rada sa pridám,“ priznala som a pozrela sa na svojho anjelského upíra. „Ty, Bruce?“

Skôr ako prehovoril, zagúľal očami. „Iste, zlatko. Ukážem Sethovi aj naše pivnice a mučiareň. Tam je história habadej.“

Seth znepokojnene zamrkal.

„Iba žartuje,“ zasmiala som sa.

„Myslíš?“ spochybnil moje slová a ja som sa naňho varovne pozrela.

„Mučiareň by ma vlastne zaujímala. Počul som, že v týchto starých zámkoch mal panovník vždy jednu pre každý prípad,“ komentoval Seth.

„To je pravda. Dokonca ti môžem ukázať pivničnú miestnosť, kde kedysi prečkávali deň upíri. Aspoň podľa legendy,“ povedal môj upír a Serena zbledla ako papier.